

Social- og Ældreministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Bidrag til besvarelse af SOU alm del spm. 247

1. marts 2022

Social- og Ældreministeriet har i mail fra den 21. februar 2022 anmodet Ankestyrelsen om bidrag til besvarelse af SOU alm del spm. 247 fra 16. februar 2022. Social- og Ældreministeriet anfører, at spørgsmålet omhandler hjælp til dækning af merudgifter efter servicelovens § 100 til deltagelse i fritidsaktiviteter, herunder en oplevet praksisændring fra Ankestyrelsen.

J.nr. 22-8790

Ankestyrelsen
7998 Statsservice

Tel +45 3341 1200

SOU alm. del spm. 247 henviser til en henvendelse fra Muskelsvindfonden, hvori det anføres, at Ankestyrelsen med principmeddelelse 8-19 har strammet praksis ved at fastslå følgende:

ast@ast.dk
sikkermail@ast.dk

EAN-nr:
57 98 000 35 48 21

Åbningstid:
man-fre kl. 9.00-15.00

" 1) Merudgifter til fritidsaktiviteter/idræt kan kun dækkes, hvis borgerens mulighederne for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt er meget begrænsede.

2) Hvis borgerens muligheder for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt ikke er meget begrænsede, kan kommunen vælge at dække merudgifterne til den billigste fritidsaktivitet/idræt, da det alene er de nødvendige merudgifter, der kan dækkes.

3) Kommunen må gerne henvise borgeren til en alternativ fritidsaktivitet/idræt, end den der oprindeligt ansøges om dækning af merudgifter til, så længe den alternative fritidsaktivitet/idræt i et vist omfang er sammenlignelig.

4) Hvis borgeren kan deltage i fritidsaktiviteten/idrætten i den kørestol, borgeren anvender til hverdag, kan der ikke bevilges dækning af merudgifter til en ekstra kørestol til brug for den konkrete fritidsaktivitet/idræt."

Ankestyrelsens bidrag til svar på spørgsmålet fremgår nedenfor.

Ankestyrelsens praksis for merudgifter til fritidsinteresser, herunder til sportskørestole, er fastsat i principmeddelelse 8-19.

Hensigten med principmeddelelse 8-19 var at afklare, i hvilket omfang en borger med en funktionsnedsættelse kan få dækket merudgifter i forbindelse med fritidsaktiviteter, herunder særligt hvilken betydning det har, når der er tale om eliteidræt.

Nedenfor beskrives Ankestyrelsens praksis og betydningen af principmeddelelse 8-19 i forhold til de i henvendelsen fra Muskelsvindsfonden angivne punkter.

Ad 1) "Merudgifter til fritidsaktiviteter/idræt kan kun dækkes, hvis borgerens mulighederne for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt er meget begrænsede."

Det fremgår af principmeddelelse 8-19, at det er en forudsætning for, at udgifterne til fx en sportskørestol kan dækkes som en merudgift, at mulighederne for at dyrke andre former for sport er meget begrænsede af den nedsatte funktionsevne.

Denne praksis er tidligere udmeldt i principmeddelelse 58-13 og 253-09 og er således ikke en ændring af praksis. Principmeddelelse 58-13 og 253-09 er indarbejdet i principmeddelelse 8-19, og de er derfor kasserede.

Principmeddelelse 8-19 præciserer den tidligere udmeldte praksis ved at fastslå, at vurderingen af, om borgerens mulighed for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter er meget begrænsede, er en konkret og individuel vurdering.

Som noget nyt fastslår principmeddelelse 8-19, at kommunen ikke "kan henvise til, at en borger kan dyrke andre former for fritidsaktiviteter, uden at kommunen har undersøgt, om borgeren reelt kan deltage i andre fritidsaktiviteter end den, der søges om merudgifter til.

Kommunen kan ikke nøjes med at henvise til, at borgeren bør kunne deltage i andre fritidsaktiviteter, eller at det formodes, at borger kan deltage i andre fritidsaktiviteter.

Derudover skal de alternative fritidsaktiviteter, kommunen henviser til, i et vist omfang være sammenlignelige. Kommunen skal i den forbindelse

forholde sig til det objektive sammenligningsgrundlag, hvor behovet vurderes i forhold til andre på samme alder og i samme livssituation, men uden en funktionsnedsættelse. Kommunen skal altså forholde sig til, hvad der er almindeligt for andre på samme alder og i samme livssituation i forhold til fritidsaktiviteter.

Det kan også være nødvendigt, at kommunen ikke alene ser nærmere på selve betegnelsen af fritidsaktiviteten, men også undersøger og forholder sig til, hvad borgeren får ud af den fritidsaktivitet, kommunen henviser til, med det funktionsniveau borgeren har.”.

Ad 2) ”Hvis borgerens muligheder for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt ikke er meget begrænsede, kan kommunen vælge at dække merudgifterne til den billigste fritidsaktivitet/idræt, da det alene er de nødvendige merudgifter, der kan dækkes.”

Principmeddelelse 8-19 præciserer i den forbindelse tidligere udmeldte praksis ved at fastslå, at ”hvis borgerens muligheder for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter ikke er meget begrænsede, som følge af borgerens nedsatte funktionsevne, kan der alene dækkes merudgifter til fritidsaktiviteter, hvis alle de fritidsaktiviteter, borgeren kan deltage i, medfører merudgifter.

Kommunen kan her vælge at dække merudgifterne til den billigste fritidsaktivitet, da det alene er de nødvendige merudgifter, der kan dækkes. Hvis en af de fritidsaktiviteter borgeren, kan deltage i, ikke medfører merudgifter, har borgeren ikke nødvendige merudgifter til fritidsaktiviteter”.

Kommunens mulighed for at vælge at dække merudgifterne til den billigste fritidsaktivitet følger af, at merudgifter i henhold til lovtæksten i servicelovens § 100 skal være nødvendige. Præciseringen i principmeddelelse 8-19 heraf er i tråd med øvrige principmeddelelser om merudgiftsbestemmelsen i servicelovens § 100, herunder blandt andre principmeddelelse 166-10, hvorefter merudgifter til befordring dækkes med udgangspunkt i den billigste relevante transportform og principmeddelelse 111-15, hvorefter udgifter til druesukker kan dækkes ved udgifterne til druesukker i pulverform som den billigste behandlingsform.

Ad 3) ”Kommunen må gerne henvise borgeren til en alternativ fritidsaktivitet/idræt, end den der oprindeligt ansøges om dækning af

merudgifter til, så længe den alternative fritidsaktivitet/idræt i et vist omfang er sammenlignelig.”

Merudgiftsbestemmelsen medfører, at de borgere, der er omfattet af personkredsen, kan få hjælp af kommunen til dækning af de udgifter, som borgeren ikke ville have haft, hvis ikke borgerens funktionsevne var varigt nedsat. Der er tale om en økonomisk kompensation, der sigter mod, at give borgeren mulighed for selv at tilrettelægge, hvordan behovet bedst kan dækkes.

Som anført under pkt. 2 kan kommunen vælge at dække udgifterne til billigste sammenlignelige fritidsaktivitet, som borgeren kan dyrke.

4) ”Hvis borgeren kan deltage i fritidsaktiviteten/idrætten i den kørestol, borgeren anvender til hverdag, kan der ikke bevilges dækning af merudgifter til en ekstra kørestol til brug for den konkrete fritidsaktivitet/idræt.”

Principmeddelelse 8-19 fastlægger praksis i forhold til en ekstra kørestol således, at ”hvis en borger ikke kan dyrke andre former for fritidsaktiviteter, vil merudgifter til kontingent, udstyr m.v. kunne dækkes som en merudgift, hvis nødvendighedsbetingelsen er opfyldt. Hvis borgeren fx kan deltage i fritidsaktiviteten i den kørestol, borgeren anvender til hverdag, kan der ikke bevilges dækning af merudgifter til en ekstra kørestol til brug for den konkrete fritidsaktivitet. Dette vil kunne medføre et øget slid på kørestolen, som kan betyde, at der bliver behov for at udskifte kørestolen tidligere end hvis kørestolen ikke anvendes til den pågældende fritidsinteresse.”.

I sag nr. 2 i principmeddelelse 8-19 fandt Ankestyrelsen efter en konkret og individuel vurdering, at udgiften til en sportskørestol ikke var en nødvendig merudgift, da borgeren kunne dyrke en sammenlignelig sportsgren i en kørestol, som klubben stillede til rådighed. I sagen var borgeren tidligere bevilget en sportskørestol.

Betingelsen om, at merudgiften skal være nødvendig, fremgår af lovtæksten i servicelovens § 100, hvorefter ”kommunen skal yde dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne”.

Ankestyrelsen kan ikke på det foreliggende grundlag identificere den ”tilsvarende sag fem år tidligere”, som Muskelsvindfonden henviser til. Borgere, der mener, at de har fået afgørelser i klagesager, der ikke er i

overensstemmelse med den af Ankestyrelsen udmeldte praksis i 8-19, kan naturligvis altid henvende sig til styrelsen med henblik på at få deres sag genoptaget.

Venlig hilsen

Pernille Fejfer